

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **K. S. S.**, narozená dne X
státní příslušnice Ukrajiny
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Tomislavem Šulou
sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** ministra vnitra ze dne 19. 3. 2019, č. j. MV-27519-3/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení

rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 3. 2019, č. j. MV-27519-3/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr vnitra zamítl její rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. VS-4869/835.3/2-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky ze dne 26. 7. 2017 (dále jen „žádost“) neboť žalobkyně neprokázala výši a zdroje svých příjmů dle § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“).

Žaloba

3. Žalobkyně předně namítala, že ministr vnitra hodnotil věc způsobem, který nereflektuje skutečný stav věci, čímž došlo k překročení mezí správního uvážení a porušení zásady zákazu libovůle.
4. Již v životopise sepsaném dne 26. 7. 2017 žalobkyně uvedla, že se v roce X vdala za V. S., se kterým žije v manželství dodnes. Z manželství se jim dne X narodila dcera K. Žalobkyně v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství dále uvedla, že od roku 2011 až do současnosti je zaměstnána ve spol. B. a doložila své příjmy mzdovými listy zaměstnavatele. V tomto dotazníku také uvedla měsíční příjem manžela v částce 13 800 Kč. Správní spis dále obsahuje čestné prohlášení žalobkyně ze dne 4. 6. 2018, kde uvedla, že náklady ve výši 11 000 Kč, spojené s nájmem bytu na adrese X jsou hrazeny jejím manželem, k čemuž dodala, že v důsledku toho není její příjem touto částkou nijak zatížen. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) však při svém rozhodování hodnotilo příjmy žalobkyně osamoceně, bez respektu k existenci téměř třináct let trvajícímu manželství. Stejně tak ministr vnitra v napadeném rozhodnutí hodnotil příjmy žalobkyně samostatně, bez respektu k existenci manželství žalobkyně a bez ohledu na existenci společné domácnosti manželů. Ministr vnitra se měl vyjádřit tak, že to byl vlastně manžel žalobkyně, kdo měl prokázat zdroj a výši svých příjmů.
5. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť manžel i dcera žalobkyně jsou státní občané České republiky a napadené rozhodnutí se dotýká ústavními zákony garantované ochrany jejich práv.
6. Žalobkyně na podporu svých tvrzení, že nájemné hradil manžel, přikládá nájemní smlouvu ze dne 21. 12. 2011 a potvrzení o úhradách nájemného od 22. 12. 2011 do 8. 4. 2019. Zároveň navrhuje výslech manžela.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout.
8. Uvedl, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, které stanovuje, že státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. K tomu zrekapituloval

skutečnosti ze správního spisu uvedené již v napadeném rozhodnutí se závěrem, že pokud žalobkyně argumentuje příjmy svého manžela, které však v průběhu správního řízení o její žádosti ani přes opakovanou výzvu ministerstva nepředložila, a nebyly doloženy ani s podaným rozkladem, nemohl k nim žalovaný přihlédnout. Žalobkyně v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství České republiky prohlásila, že příjem jejího manžela pochází z podnikatelské činnosti a činí 13 800 Kč měsíčně; žádné relevantní doklady k tomu ale nedoložila. I kdyby žalobkyně doložila výši a zdroje příjmů svého manžela, s ohledem na fakt, že přiznává ze své podnikatelské činnosti měsíční příjem pouze ve výši 13 800 Kč, je tato částka rovněž nedostatečná vzhledem k celkovým vykázaným příjmům žalobkyně a její rodiny, když musí navíc hradit měsíční nájemné za pronajatý byt ve výši 11 000 Kč, zálohové platby spojené s užíváním bytu ve výši 3 900 Kč měsíčně a nadto je proti žalobkyni vedena exekuce k uspokojení pohledávky ve výši 1 145 842,01 Kč a náhrady nákladů daného řízení ve výši 33 025 Kč.

9. Žalobkyně tak nedoložila v dostatečné míře výši a zdroje svých příjmů za celé rozhodné období, resp. neprokázala, z jakých finančních prostředků byly skutečně zajišťovány její životní potřeby a náklady, a to po celé rozhodné období posledních tří let předcházejících dni podání žádosti. Důkazní břemeno spočívá přitom na žalobkyni. Prominutí splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákon o státním občanství neumožňuje.
10. Ve vztahu k procesní stránce postupu správních orgánů žalovaný uvedl, že každou žádost o udělení státního občanství České republiky posuzuje vždy individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v projednávané věci jsou v souladu s právními předpisy a se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 až § 8 správního řádu. Rozhodnutí, která byla v případě žalobkyně přijata, jsou v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť jednoznačně odpovídají skutečností zjištěným ve věci.

Další podání účastníků

11. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou ze dne 12. 8. 2019, v níž zopakovala své námitky ohledně nesprávného posuzování jejích příjmů a jejího manžela. Současně uvedla, že nelze přijmout, aby neúplné zjištění stavu věci, konkrétně příjmů žalobkyně, dodatečně vypořádával až ministr vnitra, který tak navíc učinil nepřezkoumatelným způsobem, ač to bylo zákonnou povinností ministerstva jako správního orgánu I. stupně.

Obsah správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
13. Žalobkyně podala dne 26. 7. 2017 u Úřadu městské části Praha 9 žádost o udělení státního občanství České republiky.
14. V dotazníku k žádosti o udělení státního občanství ze dne 26. 7. 2017 uvedla, že má příjem (cca) 10 500 Kč měsíčně. Své tvrzení doložila potvrzením zaměstnavatele – obchodní společnosti B., ze kterého vyplývá, že žalobkyně zde pracuje od 15. 8. 2011 a její čisté příjmy za poslední tři roky činí 100 681 Kč (rok 2014), 108 090 Kč (rok 2015), 112 936 Kč (rok 2016) a 57 929 Kč (leden až červen 2017). Žalobkyně uvedla, že její mzda je jediným zdrojem finančních prostředků, z něhož v České republice zajišťuje své životní potřeby a náklady. V dotazníku dále uvedla, že její manžel V. S., bydlíštěm na adrese X, má jako

osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) měsíční příjem 13 800 Kč. Žádné doklady k této informaci nedoložila.

15. Žalobkyně dále k žádosti doložila nájemní smlouvu ze dne 21. 12. 2011, ze které vyplývá, že nájemné činí 11 000 Kč měsíčně. Spolu s nájemným je nájemce povinen platit měsíční zálohy na úhradu nákladů plnění poskytovaných v souvislosti s užíváním bytu ve výši 3 900 Kč. Celkem je tedy nájemce povinen hradit 14 900 Kč měsíčně.
16. Dne 22. 5. 2018 vyzvalo ministerstvo žalobkyni, aby předložila vyjádření, z jakých dalších finančních zdrojů byly zajišťovány její životní potřeby od data podání žádosti, společně s doklady, které budou výši a zdroje těchto příjmů prokazovat. Tuto výzvu ministerstvo odůvodnilo tím, že tvrzené příjmy žalobkyně v rozhodném období posledních tří let před podáním žádosti (tedy za období od 26. 7. 2014 do 25. 7. 2017) byly zcela nedostatečné pro finanční krytí potřeb žalobkyně a její rodiny. Výzva byla žalobkyni doručena dne 24. 5. 2018.
17. Žalobkyně dne 4. 6. 2018 doložila svůj mzdový list za rok 2017 a za rok 2018. Dále žalobkyně doložila Přehled vyplacených dávek Úřadu práce, ze kterého vyplývá, že v období od 1. 6. 2014 do 31. 5. 2018 jí nebyly vyplaceny žádné dávky. Žalobkyně také doložila čestné prohlášení, v němž uvedla, že nájemné ve výši 11 000 Kč za jí užívaný byt hradí její manžel Viktor Strouhal, takže její příjem není zatížen touto částkou.
18. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že proti žalobkyni je vedena exekuce k uspokojení peněžité pohledávky ve výši 1 145 842,01 Kč a nákladů řízení ve výši 33 025 Kč, a to podle vykonatelného exekučního titulu vydaného dne 29. 5. 2014 Obvodním soudem pro Prahu 9 pod č. j. 38 C 227/2013-25.
19. Ministerstvo usnesením ze dne 31. 7. 2018 opětovně přerušilo správní řízení a vyzvalo opětovně žalobkyni, aby doložila doklady prokazující zdroje příjmů, z nichž byly hrazeny její životní náklady a náklady její rodiny v letech 2014 až 2017. Ministerstvo žalobkyni vyzvalo též k doložení dokladů prokazujících výši a zdroje příjmů osoby, která se na financování nákladů žalobkyně a její rodiny podílí, tedy manžela žalobkyně. Žalobkyně se dále měla vyjádřit k tomu, zda jsou proti ní vedena exekuční řízení. Výzva byla žalobkyni doručena dne 7. 8. 2018.
20. Žalobkyně následně doložila ministerstvu dne 30. 8. 2018 svá přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2014 (základ daně po odečtení ztráty 151 634 Kč), 2015 (základ daně po odečtení ztráty 163 667 Kč), 2016 (základ daně po odečtení ztráty 171 576 Kč) a 2017 (základ daně po odečtení ztráty 183 745 Kč). Žalobkyně nedoložila žádné doklady prokazující výši a zdroje příjmů jejího manžela, ani k těmto příjmům nic dalšího neuvedla.
21. Dne 4. 1. 2019 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutí, kterým žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověl.
22. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně rozkladem. Rozhodnutí ministra vnitra o podaném rozkladu je předmětem tohoto řízení.

Ústní jednání

23. Při jednání dne 13. 6. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobkyně navrhl provedení důkazu výsledkem manžela žalobkyně a dále Potvrzeními o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti žalobkyně od společnosti B. za

zdaňovací období let 2019, 2020, 2021 a 2022. Provedení těchto důkazů soud zamítl pro nadbytečnost (viz níže).

Posouzení žaloby

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nehledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední.
25. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství lze *„[s]tátní občanství České republiky udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.“*
26. Podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství lze *„[s]tátní občanství České republiky udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.“*
27. Podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství lze *„[s]tátní občanství České republiky udělit žadateli, který prokáže, že jeho pobyt na území České republiky v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi. Výrazným zatížením systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi se rozumí, že žadatel je převážně závislý na dávkách poskytovaných ze systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi, pokud se nejedná o osobu, která je vyloučena z výkonu výdělečné činnosti z důvodu svého zdravotního stavu, připravuje se na budoucí povolání, nebo čerpá mateřskou či rodičovskou dovolenou, nebo soustavně pečuje o jinou osobu, která je na takovou péči odkázána.“*
28. Žalovaný při rozhodování o udělení státního občanství zkoumá taxativně vymezené zákonné podmínky. Zda žadatel tyto podmínky splnil, posuzuje žalovaný podle vlastního správního uvážení, které musí respektovat obecné právní principy a hodnoty – zejména přiměřenost, rovnost, důstojnost a legitimní očekávání (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 5. 2006, čj. 2 As 31/2005-78; ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 As 51/2007-105; ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 55/2007 - 77; ze dne 18. 12. 2008, čj. 5 As 47/2008 - 92; nebo ze dne 20. 8. 2009, čj. 5 As 39/2009 - 81). Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgány správně zhodnotily smysl a účel podmínky uvedené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Důvodová zpráva k zákonu o státním občanství k tomuto ustanovení uvádí, že jeho smyslem je zabránit nabytí českého občanství osobám, které nemají legální zdroje svých příjmů. Z komentářové literatury plyne, že podmínka nestanovuje konkrétní výši příjmů, kterou by měl úspěšný žadatel dosahovat, ale zakládá povinnost prokázat příjmy, jejich zdroje a to, že osoby z uváděných příjmů řádně odvádí daň. (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 97.)

29. Z obsahu správního spisu plyne, že čisté měsíční příjmy žalobkyně nedosahují ani výše minimální mzdy a nedostačují na hrazení jejích životních potřeb včetně nájemného. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 368/2018-40, podmínka prokázání výše a zdroje příjmů není u žadatele o státní občanství splněna tehdy, jestliže jsou jeho veškeré tvrzené a řádně prokázané příjmy mimořádně nízké (nedosahují ani výše minimální mzdy či životního minima rodiny).
30. Soud neshledal žalobu důvodnou, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že doklady, které žalobkyně předložila žalovanému za účelem splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, neprokazují dostatečně transparentním způsobem výši a zdroje příjmů, ze kterých žalobkyně hradila svůj pobyt v České republice v rozhodném období.
31. V projednávaném případě je (s ohledem na mzdové výpisy žalobkyně a nájemní smlouvu k bytu, ve kterém žalobkyně bydlí) zjevné, že žalobkyně má kromě příjmu ze zaměstnání také jiné zdroje příjmů, ze kterých hradí své životní potřeby. Žalobkyně dodala správnímu orgánu čestné prohlášení, ve kterém prohlásila, že se na nákladech rodiny podílí její manžel. Pro splnění podmínky § 14 odst. 7 zákona o státním občanství má žadatel o státní občanství povinnost prokázat legální původ svých příjmů. Za takovéto prokázání nelze považovat pouhé deklarování žalobkyně, že se na nákladech rodiny podílí její manžel (viz § 53 odst. 5 správního řádu, podle něhož lze předložení listiny nahradit čestným prohlášením jen za podmínek stanovených zvláštním zákonem). Jak správně uvedly správní orgány, žalobkyně měla povinnost svá tvrzení doložit příslušnými listinnými důkazy. K tomu ji ostatně prvostupňový orgán dvakrát vyzval, avšak žalobkyně doložila pouze vlastní mzdové listy za rok 2017 a rok 2018 a přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2014 až 2017. S ohledem na to, že se žalobkyně zdráhala doložit doklady, které by prokazovaly výši a zdroje příjmů jejího manžela, se správní orgány mohly oprávněně domnívat, že tvrzení žalobkyně o úhradě nákladů na bydlení jejím manželem je pouze účelové ve snaze zakrýt nelegální původ jiných zdrojů jejího příjmu.
32. Uvedený závěr je zcela v souladu s obdobným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 9 A 37/2020, ve kterém soud vyslovil, že „se zcela ztotožňuje s napadeným i prvostupňovým rozhodnutím, že pouhé doložení čestného prohlášení otce žalobce, v němž tento uvádí, že finančně podporoval žalobce v roce 2016 částkou 6 000 Kč měsíčně a v roce 2017 částkou 5 000 Kč měsíčně, a prohlášení matky žalobce, v němž tato uvedla, že žalobce finančně podporovala v letech 2012 až 2019, nelze v dané souvislosti akceptovat, když tato tvrzení nemají jakoukoli další oporu ve spisovém materiálu, kde absentuje jakýkoli relevantní doklad (např. výpis z bankovního účtu otce či matky žalobce), ze kterého by jednoznačně vyplývalo, že otec nebo matka žalobce skutečně pravidelně finančně podporovali. Žalobce tak neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství; prominutí této podmínky zákon o státním občanství neumožňuje.“
33. Námitku žalobkyně o vzniklém spotřebním společenství plynoucím z dlouholetého trvajícího manželství soud neshledává důvodnou. Skutečnost, že žalobkyně žije v manželství, automaticky nedokládá splnění podmínky v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Pokud by soud přisvědčil argumentům žalobkyně, došlo by tím k popření tohoto ustanovení. Vdané žadatelky o státní občanství by se mohly vyhnout povinnosti prokázat výši a zdroje svých příjmů pouhým tvrzením, že jejich životní potřeby hradí manžel. To by mohlo vést k udělení státního občanství osobám, které hradí svůj pobyt na území České republiky z nelegálních zdrojů (jejich příjem například pochází z finančních

prostředků dovezených v hotovosti ze zahraničí nebo z neoprávněného podnikání). Smyslem ustanovení § 14 odst. 7 zákona o státním občanství je přitom zabránit právě těmto případům. Soud plně souhlasí se závěrem žalovaného, že pokud životní náklady žalobkyně hradil její manžel, měla jeho příjmy doložit relevantními doklady.

34. V řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, Nejvyššího správní soud k povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedl, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon.
35. K uvedenému lze doplnit, že: „[ř]ízení o udělení státního občanství je řízením o žádosti. Je na žadateli, aby vlastními skutkovými tvrzeními a jejich doložením potřebnými důkazy nebo alespoň označením takových důkazů odůvodnil svou žádost o udělení státního občanství, neboť je již integrován do společnosti v České republice. Správní orgány nemají povinnost žadatele vyzývat k doplnění jeho životních reálií či obecně důvodů, pro které by se právě on měl stát státním občanem (vyjma např. situací, kdy podklady jsou neúplné či nejasné); tím by nepřipustně zasahovaly do řízení, neboť samy budou o žádosti a důvodech pro udělení státního občanství rozhodovat. Nelze vyloučit, že informace relevantní k posouzení žádosti o státní občanství lze uvést i v průběhu řízení (mimo životopis).“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j.: 1 As 486/2020 – 37.)
36. Žádost žalobkyně nemohla být pro nedoplnění vyžadovaných údajů úspěšná. Pokud jí nebylo vyhověno, nešlo o překročení mezí správního uvážení, neboť ministerstvo ani ministr vnitra ani jinak rozhodnout nemohli. Stejně tak nelze ani uvažovat o porušení zásady zákazu libovůle, protože nezbytné podmínky pro udělení státního občanství stanoví přímo zákon o státním občanství ve svém § 14 odst. 7, přičemž jejich nesplnění nemůže správní orgán sám o své vůli nijak zhojit.
37. Soud neprovedl důkaz výsledkem manžela žalobce ani dokumenty, které měly prokazovat, že hradil nájemné za byt žalobkyně. Zásadně totiž platí – s určitými výjimkami, zejména v oblasti správního trestání –, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení a správní soudy nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů dostatečně aktivní (rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26 a judikatura citovaná v bodě 26 tohoto rozsudku). Žalobkyně nemůže teprve v soudním řízení přinášet nové důkazy ve snaze unést důkazní břemeno, které ve správním řízení neunesla (viz např. bod 27 téhož rozsudku). K potvrzením o úhradách nájemného, které žalobkyně připojila k žalobě, soud uvádí, že je měla předložit již ve správním řízení poté, co ji ministerstvo dvakrát vyzvalo k doložení výše a zdrojů příjmů. Pokud jde o Potvrzení o zdanitelných příjmech za zdaňovací období let 2019, 2020, 2021 a 2022, ta byla vystavena až po vydání napadeného rozhodnutí, nemohou mít proto vliv na jeho zákonnost.
38. Soud uzavírá, že přisvědčil žalovanému, že žalobkyní doložené dokumenty nepostačují k naplnění podmínky transparentního prokázání výše a zdrojů příjmů za období posledních tří let předcházejících dni podání žádosti. Je třeba zdůraznit, že nízké příjmy samy o sobě

nejsou překážkou získání státního občanství. Zákon o státním občanství nevyžaduje, aby účastník prokázal, že nebude do budoucna zátěží pro sociální systém (zákonodárce tuto podmínku nestanovil, byť Směrnice Rady 2003/109/ES její zakotvení umožňuje). Žadatel je však povinen deklarovat veškeré své příjmy a plnění souvisejících daňových povinností. Pokud deklaruje příjmy velmi nízké, z nichž není schopen hradit své základní životní náklady, vznikne pochybnost o tom, zda doložil veškeré své příjmy. V takové situaci lze požadovat další informace o nákladech, resp. majetkové situaci žadatele a osob, které se na jeho hospodaření podílí. Žalobkyně ve správním řízení na výzvy správních orgánů dostatečně nereagovala, ani neuvedla, co jí bránilo příjmy manžela a jeho účast na společném hospodaření doložit.

39. K tvrzenému zásahu do ústavně zaručených práv a svobod soud odkazuje rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2022, č. j. 4 As 374/2019 – 47: „[k]oncepce právní úpravy státního občanství tradičně vychází z principu suverenity státní moci, a je proto výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94, či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). Z judikatury Ústavního soudu lze dále dovodit, že pokud cizinci občanství není uděleno, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16).“
40. Podle čl. 32 odst. 1 Listiny jsou „[r]odičovství a rodina pod ochranou zákona. Zvláštní ochrana dětí a mladistvých je zaručena.“ K námitce žalobkyně, že nepřiznání státního občanství žalobkyni jakožto matce státní občanky České republiky zakládá nerovnost mezi žalobkyní a její dcerou, soud upozorňuje na § 12 zákona o státním občanství a judikaturu Ústavního soudu, ze kterých plyne, že na udělení státního občanství není právní nárok. Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky. Nepřípustným zásahem do těchto vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) mohl být například dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). O takovou situaci však v projednávané věci nejde, neboť nepřiznání státního občanství nebude mít fatální následky pro rodinný život žalobkyně.
41. Přestože správní orgány mají princip jednotného státního občanství zohledňovat při své rozhodovací činnosti, nelze udělovat státní občanství pouze na základě tohoto principu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č.j. 8 As 31/2012-76). Vždy je třeba posoudit, zda byly splněny podmínky, které právní řád pro udělení českého státního občanství stanoví. Podmínky, které lze prominout, jsou uvedeny v § 15 zákona o státním občanství. Podmínka uvedená § 14 odst. 7 zákona o státním občanství mezi nimi není. V případě, že by nebyla splněna podmínka, jejíž splnění prominout lze, byla by v rámci správního uvažování nad prominutím této podmínky rodinná situace žadatelky relevantním argumentem. Nesplnění podmínky prokázání příjmů však prominout nelze.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu